

PÓRÐAR SAGA HREÐU

PÓRÐAR SAGA HREÐU

 SAGA
EGMONT

Óþekktur

Þórðar saga hreðu

SAGA Egmont

Bórðar saga hreðu

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1999, 2020 Óþekktur and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726225723

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

Þórðar saga hreðu

1. kafli

Þórður hét maður son Hörða-Kára, mikill að virðingu. Hann var höfðingi yfir þeim héruðum er

honum voru nálæg. Hann var hersir að nafnbót en jörlum var hann framar að mörgum hlutum.

Hann hafði fengið göfugt kvonfang. Hann átti við húsfreyju sinni þrjá sonu og eina dóttur. Hét

hinn elsti Steingrímur, annar Klyppur, þriðji Eyjólfur en dóttir Sigríður. Öll voru börn þeirra

mannvænleg. Klyppur var þó fyrir þeim bræðrum. Allir voru þeir miklir menn og furðulega

sterkir, vænir og stórmannlegir sem þeir áttu kyn til.

Sigríður systir þeirra var allra kvenna

vænust og ofláti mikill og skapstór. Hún var allra kvenna högust þeirra er þar óxu upp henni

samtíða.

Og sem þeir bræður voru nær fulltíða menn tók Þórður faðir þeirra sótt og andaðist og var útferð hans vegleg ger eftir fornum sið. Og er erfið var drukkið fæddi húsfreyja Þórðar sveinbarn, bæði mikið og frítt. Því var nafn gefið og vildi húsfreyja að Þórður hétu eftir föður sínum, kveðst það hyggja að verða mundi mikilmenni ef í ætt brygði. Og er Þórður óx upp var hann mikill og sterkur, vænn og stórmannlegur, harðger, óvæginn við alla þá sem honum var lítt við en vinsæll við alþýðu. Hann var mildur af fé og blíður viðmælis, vinfastur. Hann var gleðimaður mikill og manna fimastur við alla leika. Syndur var hann hverjum manni betur og skáld gott.

Í þann tíma réðu Gunnhildarsynir ríki í Noregi er þetta var tíðinda. Og er Þórður óx upp fýsti hann til hirðar Gamla konungs Gunnhildarsonar er allra manna var vinsælastur í Noregi af öllum konungum þegar leið Hákon Aðalsteinsfóstra. Þá var Þórður tólf vetra er hann réðst til hirðar Gamla konungs og virðist konunginum hann afbragðsmaður um allt það sem hann skyldi reyna og var með honum þrjá vetur. Gekk hann jafnan fyrir konunginum í hverjum háska eða mannhættu þegar konungurinn var í bardögum og fékk hann því mikla virðing og metnað. Var hann af slíku víðfrægur.

Og er Þórður hafði verið þrjá vetur með Gamla konungi sagði hann konungi að hann fýstist að vitja eigna sinna.

Konungur mælti: "Góða fylgd hefir þú oss veitta og mikils háttar maður muntu verða."

Konungur spretti af sér saxi er hann var vanur að bera daglega og mælti til Þórðar: "Hér er eitt sax er eg vil gefa þér og eg hygg að gifta muni fylgja. Þar með skal fylgja vinátta mín."

Þórður þakkaði honum þenna sóma og allan annan er hann gerði til hans.

Konungur mælti: "Þess bið eg að þú gefir engum manni eða lógir nema þú eigir höfuð þitt að leysa. Er og eigi ólíklegt að þess munir þú og við þurfa."

Þá svarar Þórður: "Eg ætla mér herra ekki á lengdar frá yður að vera meðan eg á kost yður að fylgja."

Þá segir konungur: "Það mun eigi vera því að við munum aldrei sjást síðan við skiljum nú."

Þórður varð fár við orð konungs og svaraði engu og tók síðan orlof af konunginum og fór heim til búa sinna og urðu frændur hans honum fegnir. Hafði Klyppur bróðir hans tekið undir sig allar eignir þeirra bræðra og gerst höfðingi yfir þeim héruðum sem faðir þeirra var áður yfir skipaður. Var hann og hersir að nafnbót.

En litlum tíma síðar en Þórður fór í burt frá Gamla konungi börðust þeir Hákon konungur hinn góði og Gamli konungur og í þeirri orustu féll Gamli konungur sem segir í sögum Noregskonunga.

Sigurður konungur slefa Gunnhildarson var óeirðarmaður mikill um kvennafar. Hann lagði í rekkju hjá sér Ólöfu dóttur Skeggja á Yrjum. Hún var húsfreyja Klypps hersis Þórðarsonar. Þórður eggjar Klypp bróður sinn til hefnda oftlega.

Og einn tíma kom Þórður að máli við bróður sinn og mælti: "Hverninn er þetta? Hvort viltu ekki reka þá svívirðing af höndum þér sem á liggur við Sigurð konung og verða svo að undri og hafa hvers manns ámæli og þykja aldrei mega heita slíkur maður sem þínir fyrri frændur ef skalt sitja Sigurði konungi þvílíka vanvirðing að hann leggi í rekkju hjá sér þína eiginkonu svo að þú leitar eigi til hefnda? Þó að við nokkurn liðsmun sé að eiga þá er betra að láta líf sitt við sæmd ef þess verður auðið heldur en þola aðgerðalaust þvílíka vanvirðing. Vil eg bjóðast til ferðar með þér og vér allir bræður heldur en þola lengur svo að vér leitum eigi til nokkurra hefnda með þér hversu sem takast vill."

Þá svarar Klyppur: "Satt segir það bróðir að nóg væri nauðsyn að reka þessar vanvirðingar ef færi gæfi á og fullfús em eg til að hefna honum minnar vanvirðingar."

Eftir viðurtal þeirra bræðra gera þeir allir bræður heiman ferð sína með mikinn flokk manna og stefna á Upplönd þangað sem þeir spurðu að Sigurður konungur var á veislu. Og er þeir komu á þann bæ sem konungur var fyrir og sat yfir drykkjuborðum skipa þeir bræður sínum mönnum til inngöngu. Bað Þórður að sá skyldi fyrstur út ganga er síðast gekk inn. Skal Klyppur ganga fyrstur inn, þar næst Þórður, þá Steingrímur, þá Eyjólfur, síðan hver